

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2010 r. — Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-18/10)

(2010/C 100/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Inuit Tapiriit Kanatami (Ottawa, Kanada), Nattivak Hunters & Trappers Association (Qikiqtarjuaq, Kanada), Pangnirtung Hunters' and Trappers' Organisation (Pangnirtung, Kanada), Jaypootie Moesesie (Qikiqtarjuaq, Kanada), Allen Kooneeliusie (Qikiqtarjuaq, Kanada), Toomasie Newkingnak (Qikiqtarjuaq, Kanada), David Kuptana (Ulukhaktok, Kanada), Karliin Aariak (Iqaluit, Kanada), Efstathios Andreas Agathos (Ateny, Grecja), Canadian Seal Marketing Group (Quebec, Kanada), Ta Ma Su Seal Products (Cap-aux-Meules, Kanada), Fur Institute of Kanada (Ottawa, Kanada), NuTan Furs, Inc (Catalina, Kanada), Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC) (Nuuk, Grenlandia), Johannes Egede (Nuuk, Grenlandia), Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) (Nuuk, Grenlandia) (przedstawiciele: J. Bouckaert, advocaat, M. van der Woude, avocat i H. Viaene, advocaat)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1007/2009 na podstawie art. 263 TFUE;
- obciążenie pozwanych kosztami powodów;
- obciążenie pozwanych własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga — wniesiona przez inuickich myśliwych i traperów polujących na fok, osoby w inny sposób zaangażowane w pozostałe formy działalności związane z produktami z fok, organizacje reprezentujące interesy Inuitów, jak również inne osoby fizyczne i spółki prowadzące działalność w zakresie obróbki produktów z fok — zmierza do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie handlu produktami z fok⁽¹⁾, które wprowadza ograniczenia w zakresie wprowadzania do obrotu w Unii Europejskiej produktów z fok.

Na poparcie swych żądań skarżący podnoszą trzy zarzuty naruszenia prawa.

Po pierwsze, skarżący twierdzą, że Parlament Europejski i Rada błędnie przytoczyły art. 95 WE (obecnie art. 114 TFUE) w charakterze podstawy prawnej zaskarżonego rozporządzenia. W tym względzie skarżący podnoszą, że utrwalone orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej potwierdza, że akty prawne, o których mowa w art. 95 WE, muszą rzeczywiście mieć na celu poprawę warunków ustanowienia i działania rynku wewnętrznego, zaś sam fakt, że dotyczą one jego ustanowienia nie jest wystarczający do zastosowania art. 95 WE. Zdaniem skarżących, zaskarżone rozporządzenie nie powoduje tego rodzaju poprawy, tak jak wymaga tego orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, lecz przeciwnie — w sposób skuteczny wyeliminuje ono wszelką możliwość ustanowienia wspólnego rynku produktów z fok objętych zakresem zastosowania tego rozporządzenia.

Po drugie, skarżący twierdzą, że pozwani naruszyli zasady pomocniczości i proporcjonalności ustanowione w art. 5 TUE, a także rozwinięte w protokole o stosowaniu zasad pomocniczości i proporcjonalności. Skarżący twierdzą, że pozwani nie wykazali, dlaczego interwencja na poziomie Unii Europejskiej miałaby być konieczna. Skarżący wskazują, że tylko dwa państwa członkowskie wprowadziły zakaz produktów z fok. Skarżący twierdzą ponadto, że nawet jeżeli działanie na poziomie Unii Europejskiej spełniałoby wymóg pomocniczości, cele rozporządzenia można było osiągnąć za pomocą działań mniej inwazyjnych. Skarżący krytycznie odnoszą się do faktu, że pozwani zdecydowali się niemal całkowicie zakazać produktów z fok, zamiast wybrać opcje mniej restryktywne, takie jak wymogi w zakresie etykietowania.

Po trzecie, skarżący są zdania, że zaskarżone rozporządzenie w nadmiernym stopniu ogranicza możliwości utrzymania się przez skarżących, zmierzając do sprowadzenia ich działalności gospodarczej do tradycyjnych sposobów myślistwa oraz tradycyjnych sposobów przetrwania. Skarżący twierdzą, że pomimo tak bezpośredniej ingerencji w ich codzienny tryb życia, nie zostali nigdy wysłuchani ani przez Radę, ani przez Parlament. Co więcej, skarżący twierdzą, że pozwani nie starali się zwrócić uwagi na interesy wspólnoty inuickiej polegającego na przetrwaniu w strefie arktycznej z moralnymi przekonaniem niektórych obywateli Unii, a zatem naruszyli art. 1 protokołu nr 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a także art. 8 w związku z art. 9 i 10 tej Konwencji, zgodnie z wykładnią nadaną tym postanowieniom w orzecznictwie Trybunału, a ponadto naruszyli przysługujące skarżącym podstawowe prawo do bycia wysłuchanym.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 286, s. 36.